

Dobré časy

1

Keď sa ma rôzni ľudia, napríklad taxikári či zubní hygienici, opýtajú, čo robím, odpoviem jednoducho: „Pracujem v administratíve.“ Ale nikto sa ma za celých deväť rokov nespýtal, čo presne robím alebo pre koho pracujem. Nedokážem posúdiť, či tak dokonale spĺňam predstavy o vzhľade administratívnej pracovníčky, alebo sa ľuďom pri slovách *práca v administratíve* samočinne doplní celkový obraz – pani obsluhujúca kopírku, pán ťukajúci do klávesnice. Nestážujem sa. Som šťastná, že s nimi nemusím rozoberať vzrušujúce tajomstvá debetných účtov. Keď sa ma po nástupe niekto opýtal, kde pracujem, odpovedala som: „V grafickom štúdiu.“ Lenže problém bol v tom, že dotýčny ma v mysli ihneď zaradil do skupiny umelecky nadaných. Neskôr ma začali rozčuľovať nechápavé výrazy ľudí, ktoré sa im na tvárach objavili vo chvíli, keď som spresnila, že vykonávam pomocnú administratívnu činnosť a nepoužívam elegantné perá ani drahý softvér.

Už mi ťahá na tridsať a vo firme pracujem od svojich dvadsaťjeden rokov. Bob, majiteľ štúdia, ma prijal krátko po otvorení. Domnievam sa, že sa nado mnou zľutoval. Na pohovor som prišla s diplomom z klasickej literatúry, praxou, ktorá nestála ani za zmienku, monoklom, párom chýbajúcich zubov a zlomenou rukou. Bob už možno vtedy vycítil, že sa nebudem usilovať

o viac než zle platené miesto v kancelárii, že spokojne pretrvám vo firme naveky a tým mu ušetrím nepríjemnosti s hľadaním náhrady. Možno takisto odhadol, že si nebudem nárokovať voľno na svadobnú cestu a nepožiadam o materskú dovolenku. Mohlo to byť akokoľvek.

Firma nepochybne funguje na systéme dvoch úrovní. Kreatívci sú filmové hviezdy, ostatní hráme vedľajšie úlohy. Už na prvý pohľad je zrejmé, kto patrí do ktorej kategórie. Úprimne povedané, jedným z dôvodov je výška mzdy. Pomocná administratíva pracuje za almužnu, takže si nemôžeme dovoliť trendové účesy, elegantné okuliare ani najnovšie módné výstrelky. Oblečenie, hudba, doplnky – hoci sa dizajnéri zúfalo snažia, aby ich ostatní považovali za voľnomyšlienkarov s jedinečnými nápadmi, všetci ako cez kopirák dodržiavajú jednu prísnu rovnošatu. Grafický dizajn ma nezaujíma. Som účtovníčka. Mohla by som vystavovať faktúry vskutku za čokoľvek: zbrane, Rohypnol, kokosy.

Pondelok až piatok začínam o 8.30. Obed mi zaberie hodinu. Z domu som si nosievala vlastnoručne pripravené sendviče, lenže potraviny sa mi doma zvyčajne pokazili ešte skôr, než som ich spotrebovala, takže teraz si kupujem obed na hlavnej ulici. Týždeň príjemne zakončujem piatkovou návštevou obchodu Marks and Spencer. Cez obed sedím v zasadačke, jem sendvič, stránku po stránke čítam noviny a potom sa pustím do krížoviek. *Daily Telegraph* nijako zvlášť neobľubujem, ale kupujem si ho, lebo sú v ňom najlepšie krížovky. S nikým sa nerozprávam. Kým dojem obedové menu, prečítam noviny a vyplním obe krížovky, hodiť nová prestávka takmer uplynie. Vrátim sa k stolu a pracujem do 17.30. Polhodinu cestujem autobusom domov.

Pripravím si večeru a zjem ju, počúvajúc rozhlasovú telenovelu *Archerovci*. Väčšinou mám cestoviny s pestom a šalát – jedna panvica a jeden tanier. Moje detstvo bolo poznačené nejedným kulinárskym protikladom. V rovnaký týždeň som jedla čerstvé, ručne ulovené hrebenatky aj tresku prihriatu v mikrovlnke. Po hlbokej úvahe nad politickými a sociologickými stránkami stolovania som zistila, že som k jedlu úplne ľahostajná. Uprednostňujem lacné, rýchlo a jednoducho obstarateľné a pripraviteľné krmivo poskytujúce nevyhnutné živiny na prežitie.

Po sprche si prečítam knihu a pozriem televíznu reláciu, ale iba v prípade, že ju *Telegraph* na ten deň odporučil. Skoro každú, vlastne každú stredu večer pätnásť minút telefonujem s mamou. Spať chodím okolo desiatej. Ešte si polhodinu čítam a potom zhasnem svetlo.

V piatok nechodím autobusom z práce priamo domov. Namiesto toho sa zastavím v Tesco Metro na rohu ulice neďaleko kancelárie a kúpim si pizzu margeritu, chianti a dve veľké fľaše Glen vodky. Po príchode domov zjem pizzu a vypijem pohár vína. Neskôr si dám ešte trochu vodky. V piatky toho veľa nepotrebujem, len pár veľkorysých dúškov. Väčšinou sa prebudím na gauči o tretej ráno a pregúľam sa do postele. Zvyšnú vodku vypijem počas víkendu. Rozdelím si ju tak, aby som nebola ani opitá, ani triezva. Pondelok prichádza pomaly.

Telefón mi nezvoní často, preto vyskočím vždy, keď ho začujem, ale obvykle sa ohlási len operátor, ktorý chce zistiť, či som dodatkové úrazové poistenie neuzatvorila pod nátlakom. Zašepkám: „Viem, kde bývate,“ a veľmi, veľmi jemne zložím slúchadlo. Okrem údržbárov nebol tento rok v mojom byte nikto. Dobrovoľné pozvanie prekročiť prah môjho príbytku dostali len

tí ľudia, ktorí prišli s úmyslom merať. Myslíte, že to nemôže byť pravda, však? Ale je to tak. Existujem, či nie? Niekedy mám pocit, že tu nie som. Že som výplod vlastnej fantázie. Sú dni, keď sa cítim ledva spojená so zemou, akoby nite, ktoré ma pridržiavajú na tejto planéte, boli neznesiteľne krehké ako práškový cukor. Silný závan vetra ma rozkýve a ja odletím ako semienko púpavy.

Nite sa od pondelka do piatka nepatrne utáhujú. V kancelárii telefonujem o splátkových kalendároch, posielam e-maily so zmluvami a cenovými ponukami. Kolega a kolegyně – Janey, Loretta, Bernadette a Billy – si všimnú, ak neprídem a neohlásim práceneschopnosť. Po niekoľkých dňoch – vždy som premýšľala, po koľkých – sa začnú strachovať, pretože to sa na mňa skutočne nepodobá. Vtedy vyhrabú z evidenčného listu moju adresu. Predpokladám, že nakoniec zavolajú aj políciu. Čo bude nasledovať? Vylomia policajti vchodové dvere? Keď ma nájdu, zakrývajúci si tvár, napne ich od smradu. Budú sa mať v úrade o čom rozprávať. Neznášajú ma, ale v skutočnosti mi neprajú smrť. Aspoň si to nemyslím.

Včera som bola u lekára. Mám pocit, akoby to bolo pred sto rokmi. Tentoraz ma vyšetroval mladý doktor, bledý chlapík s ryšavými vlasmi, čo ma potešilo. Čím sú mladší, tým viac si zo školy pamätajú, a to nemôže byť na škodu. Nenávidím, keď ma vyšetruje stará doktorka Wilsonová. Ťahá jej na šesťdesiat a domnievam sa, že nepozná najnovšie lieky ani medicínske postupy. Ledva ovláda počítač.

Lekár so mnou hovoril, ale ani na mňa nepozrel. Vyzeral, akoby čítal môj záznam z obrazovky a s narastajúcou zúrivosťou udieral do tlačidla pre nový odsek.

„Čo môžem pre vás urobiť tentoraz, slečna Olifantová?“

„Bolí ma chrbát, pán doktor,“ začala som. „Prežívam neznesiteľné muky.“ Ešte stále na mňa ani len nepozrel.

„Odkedy máte bolesti?“ opýtal sa.

„Začali sa pred pár týždňami.“

Prikývol.

„Myslím, že viem, čo ich spôsobuje,“ oznámila som, „ale prišla som sa opýtať na názor odborníka.“

Prestal čítať a konečne sa na mňa pozrel. „Slečna Olifantová, čo myslíte, čo spôsobuje vaše bolesti?“

„Myslím, že moje prsia, pán doktor,“ povedala som otvorene.

„Vaše prsia?“

„Áno, moje prsia,“ zopakovala som. „Vážila som ich. Majú skoro tri kilá – celkovej hmotnosti, samozrejme, nie každé zvlášť,“ uchechtla som sa. Lekár na mňa uprene zíral a ani náznakom sa neusmial. „To je obrovská záťaž, nemyslíte?“ položila som rečnícku otázku. „Chcem tým povedať, že ak by som na vašu hrud' zavesila tri kilá mäsa a prinútila vás pobehovať tak celý deň, aj vás by z toho začal bolieť chrbát, či nie?“

Vyvalil na mňa oči a odkašľal si. „Ako... ako ste...?“

„Kuchynské váhy,“ odvetila som, prikyvujúc. „Len som tam viac-menej... jeden položila. Oba som nevážila. Usúdila som, že by mali byť približne rovnaké. Viem, nie je to stopercentne vedecké, ale...“

„Slečna Olifantová, predpíšem vám lieky proti bolesti,“ prehlušiac moje slová začal opäť tukať do klávesnice.

„Tentoraz poprosím silné,“ ozvala som sa rázne, „a veľa.“ Predtým sa ma snažili oklamať malými dávkami aspirínu. Potrebujem do svojho arzenálu pridať vysokoúčinné zbrane.

„Mohli by ste mi, prosím, vystaviť nový recept na lieky proti astme? Zistila som, že sa mi zhorší, keď sa rozčúlím.“

Na moju zdvorilú žiadosť nereagoval, len jednoducho prikývol. V tichosti sme počkali, kým tlačiareň vychrlí všetky potrebné papiere, ktoré mi nakoniec podal. Opäť sa zadíval na obrazovku a začal ťukať. Nastalo trápne ticho. Jeho spoločenské správanie bolo podpriemerné, priam žalostné, obzvlášť pre človeka jeho profesie.

„Tak teda dovidenia, pán doktor,“ rozlúčila som sa. „Ďakujem za váš čas.“

Ironický tón mojej poznámky nezachytil. Očividne bol už opäť ponorený do sveta blikajúcich poznámok. To je jediná nevýhoda týchto mladých, nemajú ani štipku súcitu.

To bolo včera ráno, v inom živote. Dnes, *deň po*, sa autobus plynulo blíži ku kancelárii. Prší a všetci naokolo vyzerajú biedne, chúlia sa vo svojich kabátoch a trpký ranný vánok prúdi oknami. Život sa mi odráža v dažďových kvapkách stekajúcich po okne, voňavo sa vznáša ponad stuchnutý opar mokrých šiat a vlhkých nôh. Život si riadim sama a vždy som na to bola aj patrične hrdá. Jediná som prežila. Som Eleanor Olifantová. Nepotrebujem nikoho. Nemám v srdci veľkú dieru ani mi nechýba časť môjho osobného puzzle. Som sebestačný celok. Prinajmenšom som si to vždy hovorila. Ale včera večer som stretla lásku svojho života. *Spoznala som to, hneď ako vyšiel na pódium. Nepriťahoval ma svojím štýlovým klobúkom. Nie! Nie som natolko plytká. Mal oblek a najnižší gombík rozopnutý. Ozajstný džentlmen si posledný gombík nezapína, hovorievala mama. Je to znak sofistikovaného, elegantného muža primeraného spoločenského postavenia. Tá*

jeho krásna tvár a ten hlas! Konečne je tu muž, ktorého môžem takmer s istotou nazvať „materiál súci na ženie“.

Mama bude nadšená.

2

Kancelária prekypovala hmatateľným pocitom piatkovej radosti, keď sa všetci spoločne rozhodli uveriť klamstvu, že víkend bude úžasný a práca budúci týždeň iná, lepšia. Nikdy sa nepoučia. I keď, aj u mňa sa niečo zmenilo. Napriek zlému spánku sa cítim dobre, lepšie, výborne. Ľudia hovoria, že vo chvíli, keď stretnete „toho pravého“, viete, že je to on. Majú pravdu. Priplietol sa mi do cesty počas štvrtkovej noci, takže teraz sa víkend lákavo predlžuje.

Dnes u nás končí jeden z grafikov. Udalosť ako obvykle poznačí lacné víno, drahé pivo a zemiakové lupienky v miske na ovocie. Ak budem mať šťastie, začneme včas, ja sa tam ukážem a ešte vždy včas odídem. Musím stihnúť piatkové nákupy. Vošla som do spoločenskej miestnosti a napriek tomu, že som bola dobre oblečená, striaslo ma od chladu. Billy si vynucoval pozornosť. Stál ku mne chrbtom a ostatní boli až príliš zahĺbení do jeho rozprávania, aby si ma všimli prekĺznuť dnu.

„Je šialená,“ vyhlásil.

„To predsa všetci vieme,“ prikývla Janey, „o tom sme nikdy nepochybovali. Otázka znie, čo vyviedla tentoraz?“

Billy prskal. „Viete, že vyhrala lístky na to hlúpe predstavenie a tiež ma naň pozvala?“

Janey sa usmiala. „Bobova každoročná tombola s kolosálnymi bezcennými hlúposťami a vzorkami od klientov. Prvá cena dve voľné vstupenky. Druhá cena štyri voľné vstupenky...“

Billy si povzdychol. „Presne tak. Totálny trapas štvrtkovej noci. Dobročinná akcia pod záštitou nášho najväčšieho klienta s programom od marketingového tímu v spolupráci s ich rodinou a kamarátmi, ktorí sa prišli podlizovať. Celé som si to musel vytrpieť a navyše s ňou.“

Všetci sa smiali. S jeho názorom sa nedá nesúhlasiť. Ani zďaleka to nebola pôvabná noc v štýle prepychového gatsbyovského večierka.

„V prvej polovici hrala kapela Johnnie niečo a Novodobí pútnici, ktorá nebola najhoršia,“ vysvetľoval. „Hrali prevažne vlastnú tvorbu a nakoniec pridali aj staré klasiky.“

„Ja ho poznám! Volá sa Johnnie Lomond,“ vykričla Bernadette. „Chodil s bratom do triedy. Raz, keď bola mama s otcom na Tenerife, prišiel k nám na párty aj s ďalšími bratovými kamarátmi zo strednej školy. Ak si dobre spomínam, skončilo sa to upchatým umývadlom.“

Odvrátila som sa. Nechcela som počuť o žiadnej z jeho mládeneckých nerozvážností.

„Každopádne,“ pokračoval Bill, ktorý nenávidel, keď mu niekto skákal do reči, „všimol som si, že z nich bola načisto *zhnusená*. Sedela tam ako obarená, ani sa nepohla, ani netlieskala. Hneď ako dohrali, oznámila mi, že odchádza domov. Nepočkala ani na prestávku, takže som si to tam musel ako najväčší chudák odsediť sám až do konca vystúpenia.“

„To mi je úprimne ľúto, Billy. Viem, ako veľmi si ju potom túžil pozvať na pohárik,“ dodala Loretta a jemne ho postrčila.

„Veľmi vtipné, Loretta. Nič také sa nestalo. Vyletela odtiaľ ako strela. A stavím sa, že vo chvíli, keď kapela dohrala posledný set, ona už dávno ležala v posteli s hrnčekom kakaa a čítala *Chvilku pre teba*.“

„Och, nie, ona nevyzerá na typ, ktorý číta *Chvilku pre teba*,“ oponovala Janey. „Určite uprednostňuje niečo oveľa podivnejšie, čosi úplne náhodné. Napríklad *Ryby, rybky, rybičky* alebo *Karavan*, štvrtročník o príviesoch.“

„Alebo časopis *Kôň a pes*,“ dodal Billy rozhodným hlasom, „ktorý má navyše predplatený.“ Všetci vybuchli do smiechu.

Dokonca aj ja som sa zasmiala.

Ani vo sne by mi nenapadlo, že ho stretnem práve tam a práve vtedy. Samu ma to prekvapilo. Rada si veci plánujem a vždy som na všetko pripravená. Ale on sa zjavil ako blesk z jasného neba, ako facka na tvári, ako kopanec do brucha, ako žeravé uhlie pod nohami.

Na ten koncert som Billyho pozvala, pretože je z kolegov najmladší a predpokladala som, že by mohol mať hudbu rád. Neskôr, keď sa kolegovia domnievali, že som odišla na obed, počula som, ako si ho za to doberajú. Nevedela som, aký je to koncert, ani názvy skupín mi nič nehovorili. Išla som tam z povinnosti. Vstupenky som vyhrala v tombole na dobročinnnej akcii a predpokladala som, že ľudia vo firme budú zvedaví, aké to bolo.

Popíjala som teplé kyslé biele víno s príchuťou plastových pohárov, v ktorých ho podávali. Pokladajú nás za divochov! Billy trval na tom, že sa mi jeho kúpou odvdáči za pozvanie na koncert. V žiadnom prípade nešlo o rande. To by bolo priam neslýchané!

Svetlá sa stlmili. Billy mal v úmysle vynechať sprievodný program, ale ja som bola neoblomná. Nemôžete vedieť, či sa nestanete svedkom zrodu novej hviezdy, a rovnako si nemôžete byť istí, či prítomnosť toho, kto vystúpi na pódium, nebude taká silná a podmanivá, že miestnosť samočinne vzbĺkne. A vtedy vyšiel

on. Zízala som naňho. Bol stelesnením svetla a tepla. Celý žiaril. Všetko, s čím prišiel do styku, sa premenilo. Skĺzla som k okraju sedadla a sunula sa bližšie k pódiu. Konečne som ho našla.

*

Teraz, keď osud spečatil moju budúcnosť, *potrebovala* som o ňom zistiť čo najviac. „Hudobník“ je moja nápoveda. Predtým, ako sa pustím do krviprelievania s názvom koncomesačná účtovaná uzávierka, ešte si pozriem niekoľko internetových obchodov, aby som získala prehľad o cenách počítačov. Predpokladám, že by som mohla cez víkend použiť počítač v práci, ale vystavila by som sa priveľkému riziku, že ma niekto uvidí a opýta sa, čo tam robím. Neporušila by som firemné pravidlá, ale nemám rada, keď mi niekto strká nos do súkromných vecí, a už vonkoncom si neviem predstaviť, ako vysvetlím Bobovi, že pracujem cez víkendy, ale ozrutná kopa faktúr čakajúcich na spracovanie zostáva nedotknutá. Navyše by som sa mohla popri tom doma venovať iným veciam, ako napríklad vareniu skúšobného menu na našu prvú spoločnú večeru. Mama mi pred pár rokmi povedala, že muži šalejú za domácimi mäsovými taštičkami. Cesta k mužskému srdcu vedie cez teplé lístkové cesto a kvalitné údené. Už roky som nič okrem cestovín nevarila. Nikdy som neskúšala piecť mäsové taštičky, ale predpokladám, že to nemôže byť obzvlášť náročné. Potrebujem na to len cesto a kus mäsa.

Zapla som počítač a zadala heslo, ale obrazovka zamrzla. Vypla som ho a opäť zapla, no tentoraz sa zasekol ešte predtým, ako sa objavila výzva na zadanie prihlasovacích údajov. Nepríjemné. Zašla som za Loretou, vedúcou administratívneho úseku. Loretta má prebujnelé predstavy o svojich administratívnych

schopnostiach a vo voľnom čase vyrába šperky, ktoré predáva úplným pomätencom. Ohlásila som jej nefunkčnosť svojho počítača a vysvetlila, že sa neviem spojiť s Dannym z technickej podpory.

„Danny odišiel,“ oznámila, oči nalepené na obrazovke. „Už je tam nový. Raymond Gibbons, ak si dobre spomínam. Taký ten, však vieš, nastúpil ani nie pred mesiacom,“ povedala tónom, akoby som o tom mala už dávno vedieť. S pohľadom upriamejším na obrazovku napísala meno, priezvisko a klapku na kúsok papiera a podala mi ho.

„Ďakujem, Loretta. Ako zvyčajne, bola si veľmi nápomocná,“ vyšlo zo mňa. Rozpoznať ironický tón mojej poznámky bolo očividne nad jej schopnosti.

Vytočila som číslo, ale ozval sa iba odkazovač: „Dobrý deň, tu je Raymond, ale práve tu *nie je*. Ako Schrödingerova mačka. Po zaznení signálu zanechajte odkaz. Díky, čauko.“

Zhnusene som potriasla hlavou a pomaly a jasne hovorila do aparátu. „Dobré ráno, pán Gibbons. Volám sa slečna Olifantová a som z administratívneho oddelenia. Môj počítač prestal fungovať a bola by som vám povďačná, keby ste si ešte dnes našli čas pozrieť sa naň. Ak by ste potrebovali ďalšie údaje, kontaktujte ma na klapke päť-tri-päť. Vopred ďakujem.“

Dúfala som, že moja jasná a stručná správa mu poslúži ako vzor. Po desiatich minútach upratovania pracovného stola sa nezval. Po dvoch hodinách vypĺňania formulárov a bez reakcie od pána Gibbonsa som sa rozhodla vybehnúť na skorý obed. Hlavou mi preblesla myšlienka podstúpiť pár vylepšení, aby som sa telesne pripravila na možné stretnutie s mojím hudobníkom. Mám na sebe pracovať zvnútra von alebo zvonka dovnútra? V mysli som urobila zoznam všetkých úprav, ktoré musím podstúpiť: vlasy,

chlpy, nechty na nohách a na rukách, obočie, celulitída, zuby, jazvy... všetko toto treba vylepšiť, zveladiť, zdokonaľiť. Napokon som sa rozhodla, že začnem zovňajškom a pomaly sa prepracujem dovnútra – tak ako to chodí v prírode: Zvliekanie z kože, znovuzrodenie. Pozorovaním zvierat, vtákov a hmyzu sa o sebe môžeme ledačo dozvedieť. Ak si niekedy nebudem istá svojimi činmi, opýtam sa: „Čo by na mojom mieste urobila fretka?“ alebo: „Ako by sa v takejto situácii zachoval mlok?“ V oboch prípadoch nakoniec prídem na správnu odpoveď.

Juliin kozmetický salón Znamenie krásy obchádzam každý deň cestou do práce. A, čuduj sa svete, práve sa im uvoľnil termín. Trvalo to dvadsať minút, kozmetička sa volala Kayla a vyšlo ma to na štyridsaťpäť libier. Štyridsaťpäť! Takže som si celý čas, ako ma Kayla viedla dole schodmi, opakovala, že on za to naozaj stojí. Kayla mala rovnako ako jej kolegyne oblečený chirurgický plášť a biele dreváky. Jej pseudomedicínsky vzhľad som v duchu odobrila. Vošli sme do stiesnenej miestnosti s ležadlom, stoličkou a skladacím stolom.

„Takže postup je nasledujúci. Vyskočte zo svojich...“ odmlčala sa a chvíľu si ma premeriavala. „... ehm, nohavic a spodnej bielizne, potom vyskočte na ležadlo. Buď môžete zostať od pol pása nahá, alebo skočte do tejto,“ vysvetlila a položila na posteľ malý balíček. „Pokojne sa zakryte uterákom a ja priskočím späť o niekoľko minút, dobre?“

Prikývla som. Toľko skákania som naozaj nečakala.

Vo chvíli, keď za sebou zatvorila dvere, som si vyzula topánky a vyzliekla nohavice. Mám si dať dole aj ponožky? Po kratšej úvahe som si ich nechala na nohách. Stiahla som nohavičky a rozmýšľala, čo s nimi urobiť. Nezdalo sa mi vhodné prevesiť

spodnú bielizeň cez operadlo stoličky a vystaviť ju na obdiv, rovnako ako som to urobila s nohavicami, takže som nohavičky po chvíľkovej úvahe opatrne preložila a hodila do nákupnej kabely. Zrazu som sa cítila až príliš obnažená. Zdvihla som menší balíček, ktorý kozmetička položila na posteľ, a pomaly ho otvorila. Vysypala som obsah na ležadlo a skúmala jednotlivé položky: miniatúrne čierne nohavičky, ktoré Marks a Spencer predáva pod označením tangá, z podobnej tkaniny ako čajové vrecúška. Navliekla som ich a vytiahla najvyššie, ako to bolo možné. Boli neobyčajne malé, takže sa mi tukové vankúšiky vyduli vpredu, po stranách aj vzadu.

Ležadlo bolo príliš vysoko a dokázala som naň „vyskočiť“ až použitím umelohmotného schodíka, ktorý som našla pod ním. Lahla som si. Posteľ bola prikrytá uterákmi a drsným modrým nemocničným papierom. Rozprestrela som čierny uterák zložený pri mojich nohách a zakryla sa ním až po pás. Tmavá farba bielizne? Kolko škvŕn sa ukrýva v čiernom uteráku? Zízala som do stropu a počítala reflektory. Potom som si prehliadla obe strany. Napriek tlmenému osvetleniu som na nich jasne rozpoznala niekoľko ošúchaných miest. Kayla zaklopala a vkročila dnu.

„Čo si dáme dnes?“ nadhodila radostným hlasom.

„Ako som už povedala, prosím si voskovú depiláciu.“

Zasmiala sa. „Samozrejme, prepáčte, chcela som vedieť, aký typ vosku si prajete?“

Chvíľu som o tom premýšľala. „Nejaký obyčajný druh... čo ja viem, taký ten zo sviečky?“ odvetila som neistým tónom.

„A tvar?“ opýtala sa rázne, ale hneď si všimla môj nechápavý výraz. „Takže,“ začala trpezlivým hlasom, počítajúc pritom na prstoch, „Francúzsko, Brazíliu alebo Hollywood?“